

1.

Bunları kim yazdı? Mən? Sən? Yoxsa kim? Niyə belə qəfil? Əvvəlcə bir-birinə altında (niyə belə?) bu üç böyük hərflə yazıldı və belə mənasız bir şey alındı:

M
Ə
N

Yəni, "mən"?

Sonra fikrimə (yoxsa sənin fikrinə?) bir "a" gəldi və o "a" ni "ə"nin yanından sol tərəfə (niyə?) yazıldı (yazdın?):

M
A Ə
N

Sonra "s"ni (hardan gəldi? sən bilir-sən?) yaqın, yoxsa çətin?) sağda (niyə?) yazıldı (yazdın?):

M
A Ə S
N

İndi "t" lazımdır (niyə? "vəhy"dir? niyə? dimaq içində?):

M
A Ə S
N
I

Sonra da "z":

M
A Ə S
N
I
Z

Oldu "mənasız".

Bir yerdə: "mənasız"ın

Ve mənə o yeddi hərflin içindən çıxarmaq mümkün deyil, çünki "mənasız" mənə o yeddi hərflə təminlə tərkib hissəsidir (hissəyiyyə?) və orada nəfəs almaq üçün heç kiçik bir gözlük də yoxdur.

O tunelin girişində, çuxurda da kubik daşlarla əsağıdan yuxarıya çıxmaq mümkün deyil (çindəymən?).

"Mənasız" mənə o zülmət tunelin içində (çindəymən?).

İndi, qoy, ne qədər istəyir (istəyir-mən?) rəngli yuxular görür (görür-mən?) Rəngli yuxuların ən kədərlisi – boz-yaşıl (niyə?).

Sən telefon açanda mən ("mənasız" mənə?) rəngli yuxumun (sənin yuxumun?) boz-yaşıl bataqlıqna batmışdım.

2.

– Məna bax, sən lap axmaqsan elə... – Bəsdil! – dedim və üzümü yana çevirdim ki, gözlərimi görməsən, amma onun uzun qara kiprikləri, bir boz-yaşıl

ELCİN

Trindadına № 0

Yazıya pozunu yoxdur

gözlərindən gizlənmək olar? — onun gözləri ilan gözləridir (yox! onda bəs, nə gözləri?) etib bir, özü də bu saat altıb səni öpəcək (ilanlar bir-biri ilə öpüşür?).

– Sən mənə heç vaxt səvməmiş! Bu zarif əllər o kubik daşların necə hürdü?

– Bu zarif əllər — cəynaq idli, qoca və yirtir, leşeyən çuxu cəynaqı.

– Düz deyirmən?

– Nay?

– Sən mənə heç vaxt səvməmiş!

– Hə!

– Yatan deyirsən! Özün də yəqə ki-sən, çux kimi zərifdams!

"Mənasız" mənə...

"Mənasız" mənə...

– Bir söz də de...

– Na deyirm?

– Söyüşm!

– Kimi söyürm?

– Mən! Mənə soy! Lap küçü söyüşü ilə soy!

– Yox... dedim və onun o zarif əli mənim saçlarımda gəzdi və onun o zarif əli mənim bütün içimə, bütün bədənimə bir istil gətirdi, sonra o böyük, qoca və yirtir, leşeyən çuxu cəynaqı bir anın içində mənim kəlləmin dərşinə qataraq, sıxdı və saçlarımı arasından süzülən boz-yaşıl qan axıb, gözələmə doldu, boz-yaşıl (və ya) insanlar, boz-yaşıl (və başqa planetlərdən gəlmiş?) avtomobillər hərəkət edə-edə, dənə-dənə, saş saş-sala o boz-yaşılın içində tənəm yox oldu.

3.

O tuneldən çəxmək üçün, aydın məsələdir, "s"ni "t" etməliyən, yəni belə olur:

M
A Ə L
N
I
Z

Və əlbəttə, "Z"ni də götürməliyən:

M
A Ə L
N
I

Vəssalam. Olur: "mənalı mən".

Amma mən bunu edə bilirməm. Yəni mən "s"ni "t" ilə özə edə bilirməm, mən "Z"ni ata bilirməm və mən o zülmət boz-yaşıl tuneldən çıxə bilirməm.

Mən ("mənalı mən") heç vaxt o zülmət boz-yaşıl tuneldən çıxə bilməyəcəyəm.

Sən çuxaçaqsan?

Mən ("mənalı mən") — heç vaxt!

Mən — "mənasız mən"əm.

4.

– Ay axmaq, mən bənnəyən səninçün? Mən həmbəlam, kubik daş dəşəyim? Mən hiçnə-hiçnə daş dəşərim mən üstünə qaldıraçqam ki, hürğü hürüm? Sən mənim nəyimə lazımsan, hə?

Sənə deyiləm? Gözlərimi niyə dəşərimə zilləmsən? Nəyimə lazımsan mənə kim, sənə tunelə çürüdüm?

– Bilirəm...

– Bəs nəyi bilirsən?

– Heç nəyi bilirməm...

Hekayə

– Bilirsən!
– Nay! bilirməm?
– Bilirsən ki, sən tunelədə çürüməyə layiq deyilsən!

Təxminən, düz dedi. Ona görə təxminən ki, "sən tunelədə çürüməyə layiq deyilsən" yox, "sən mənim sən tunelədə çürüməyə layiq deyilsən" deməliydi, onda daqiqə olardı və o daqiqədən təzə çörək qoxusu gələcəkdi, sonra o daqiqəlik boz-yaşıl yuxuya büküləcəkdən o boz-yaşıl yuxum içindəki, əslində, balaca ilan olacağı və o mənədə yox ki, ilan balaca idi, o mənədə ki, ilanı balaca-çaldırmaqdadır. Böyük, yoxğun, yağı, sürüşkən ilanı lipulət ilan etmişdilər, amma o lipulət ilanın hamı, yuvraq, dolu və isti dəşləri var idi.

5.

Dünyədə ən gözəllənilməz şey — acəl-dir. Gribayır gribayır, bərdən yağıp. Yazıpsı da — buraxırm.

– Dünyədə bir qədər həkim var, o qədər diaqnoz var.

– Olsun! deyirm.

– Düzgün diaqnozu ancaq həkim ol-mayan adam qoya bilər. Sonun diaqnozu bilirsən, nədir?

– Na? soruşuram.

– Qulağın bura gətir. (...) Eşitdin ki?

– Hə...

– Niyə pamiqdər kimi apırmızı qızarsan? Düz deyirmən?

– Bilirməm...

– Sən ne bilirsən ki?

– Heç nə...

– Burax məni!... qışqır.

Xinldırax...

– Öldürmə istəyirsən mənə?.. Burax məni, axmaqın bir, axmaq!

Onun püstə dodaqları bir-birindən azacaq aynılıq səvimi ağzında dişlərinin dibindən boz-yaşıl qan axır və boz-yaşıl qan bütün kafeni bürüyür, əvvəlcə kafenin çirkəli kafeləri o bozluq və yaşıllıq içində qel-gədə lib, qorxum olur, sonra müştərilərin ayaqgəbəllər, şalvarlarının bəlaqları, kapron çorabları, yubkalarının atəkləri, sonra kürsülər, mizlər, sonra bəzəndilər — göbəkli, dəşlər, çiyinlər, boğazlar, çənələr, ağızlar, burnlar, gözlər, alınlar, nəhayət, saçları o boz-yaşıl çənənin içində batır və o kafə boz-yaşıl qanla dolu böyük akvariuma çevrilir və o akvariumda lipulət ilanlar üzür və o ilanlar öpüşmək istəyir, onların hamısının hamı, dolu, yuvraq və isti dəşləri var...

6.

Hecaləra bələndə belə olur: mənasız mən, cəmi döq (bəs, altı, yirmi yeddi, yüz on doqquz, min iki yüz səksən beş... milyon... milyard... trilyon... saydın çox... vaxtdın çox... görümdən çox... görünməyənə qədər!) heca.

"Onlan səna bəğliyəm!" — demək istəyirəm, bütün çuxumla toplayıram, amma deyə bilirməm.

– Bilirsən, niyə?

– Yox.

– Cəsarətin çatırm! Cəsarətin ancaq ele, mən öldürməyə çatır! Çux, çox çox! Ənənə deyiləyir səni! Sonra zəng əylir, dişinin dibindən çixanı mənə

ne deyəcək! Atan da, həmişəki kimi, öl-əlini aqıb, çiyinlərini çəkib, susacaq.

Boz-yaşıl torpağı dımaqlarımla (dir-naqlarımla) qaşıya-qaşıya qazıram (qazırsan) qazıram (qazırsan), dımaqlarımın (dımaqlarımın) arasından axan boz-yaşıl qan torpağı yumsaldır.

Osaş, qaşı, qaşı, bir az da qaşı, bir az da, qalır, boz-yaşıl işiq qalır, boz-yaşıl hava qalır, bir az da qaşı, qaş, budur, gəldi, nəhayət ki, gəldi, boz-yaşıl çöyrt-kələr gəldi: dörd döndə, beş döndə, altı döndə, yirmi yeddi döndə, yüz on altı döndə, min iki yüz səksən beş döndə... trilyon döndə... kvadrilyon döndə... kvintilyon döndə... seksilyon döndə... saydın çox... vaxtdın çox... görümdən çox... görünməyənə qədər!

7.

O kubik daşların bir qırmızı rəngində, bir qara, biri sən, biri gəy, məni, narıncı, məxməri, sumax... və həmişə bir yerdə boz-yaşıl, ilan rəngində və ilan rənginin içindəki rəngəbənzər kubik daşların (dodaqlarımla) quppuru quppurmuşam, amma əslində, lap əslində, o quppuru dodaqlar kubik daşların boz-yaşıl tozu ilə öpüşürdü; o quppuru püstə dodaqlar və bir-bir hərislə-hərislə mənim (bizim) tunelimə (tunelizimə) zülmət (və ələcsiz) qarənliq gətirən o kubik daşların boz-yaşıl tozu — öpüşürdü!

O böyük, qoca və yirtir, leşeyən çuxu cəynaqı o qarənliq içində ardı, əfdi, aridi, tamam yox oldu, sonra çox zərif, çox solğun, çox həziş bir əli mənim saçlarımda gəzdi, o inca, taqətsiz, rəngini itirmiş barmaları və o barmaların üstünə düşdü və o barmaların zəffirini, taqətsizliyini, həzişliyini köpənek qanadlarını yungüllüyü var idi.

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

– Apar məni özünə!.. Apar... Məni də uçurt özünə!.. Görünməyənələrə uçaq... Bir də heç vaxt qaşılmayacağ... O balaca (balacalığımsı) ilançığı (ilanı) da götürək... Onu mələk eləyək... Ooq, hamı, yuvraq, dolu və isti dəşli mələk... Gəl eləyək! Ha? Heç kim biləcəyəcək ki, o, ilandı, mələk kimi uçacaq, mələk kimi gülməyəcəyəcək, səvdiyi insanları mələk kimi qoyunmağa qədərəcək, hamı, yuvraq, dolu, məhrəbənə o isti dəşlərinin arasında baslayacaq... Heç kim, heç kim heç ne biləcəyəcək... Axi heç, heç kim bil-mir ki, mələklərin də arasında ilanlar var...

